Biblioteca Regională
Tg.-Mureș, RAM.

Cutezătorii

29

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 18 IULIE
1968, ANUL II

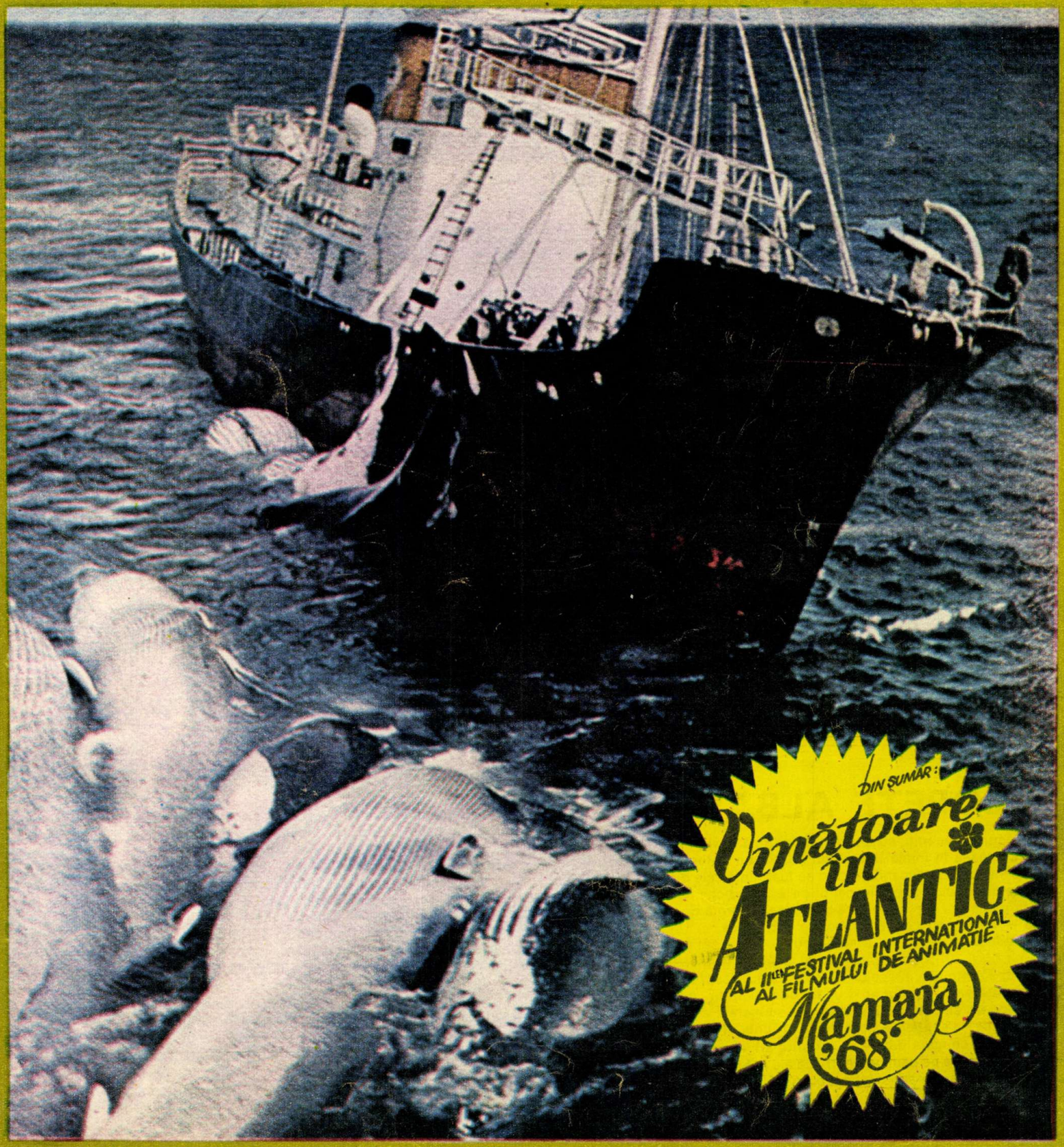

DIN SUMAR:

Vînătoare în ATLANTIC

AL II-LEA FESTIVAL INTERNATIONAL AL FILMULUI DE ANIMAȚIE

Mamaia '68

ECRAN

VIZITA PREȘEDINTELUI REPUBLICII TUNISIENE, HABIB BOURGUIBA

La invitația președintelui Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, — președintele Republicii Tunisiene, Habib Bourguiba, a făcut recent o vizită oficială de prietenie în țara noastră.

Primirea călduroasă de care s-a bucurat înaltul oaspete tunisian în România, atmosfera deosebit de cordială în care s-au desfășurat convorbirile oficiale ale delegației tunisiene cu conducătorii statului nostru, numeroasele contacte pe care membrii delegației le-au avut cu reprezentanți ai economiei și culturii românești, constituie o expresie vie a bunelor relații statornicite între Republica Socialistă România și Republica Tunisiană, o dovadă elocventă a dorinței comune manifestată de cele două popoare de a-și dezvolta colaborarea multilaterală, în interesul înțelegerii și al păcii.

Așa cum se știe, poporul român acordă o mare atenție relațiilor de prietenie cu toate popoarele lumii, atitudinea sa față de popoarele din Africa fiind aceea de sinceră adeziune la lupta lor pentru independență națională, pentru bunăstare și progresul social. Vizita delegației tunisiene, în frunte cu președintele Habib Bourguiba, este un nou prilej de afirmare a unei asemenea atitudini, care atrage pretutindeni aprecieri pline de stimă.

Dorința de dezvoltare a legăturilor româno-tunisiene a reieșit cu limpezime din întregul program al vizitei și, cu osebire, din cuvintele rostite de președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu: «Contactele româno-tunisiene din ultimii ani, acordurile care au fost încheiate au făcut posibilă o mai largă cunoaștere a preocupărilor și realizărilor celor două popoare și au creat condiții prielnice pentru dezvoltarea continuă a colaborării bilaterale reciproc avantajoase»

Ceaușescu

SALOPETE ALBASTRE

Desigur vă amintiți: cu cîteva luni în urmă, o vibrantă *Chemare a C.C. a U.T.C.* găsea în inima tineretului nostru un puternic, răscolitor ecou. Se împlineau două decenii de cînd au luat ființă cele dintîi șantiere naționale ale tineretului, și adolescenții de azi erau chemați să continue tradiția brigadierilor care dăruiseră patriei calea ferată Bumbești — Livezeni, Salva — Vișeu sau conducta Agnita — Botorca.

Cu douăzeci de ani în urmă nu puțini dintre părinții voștri, pe atunci ucenici, elevi ori studenți au purtat salopetele albastre de brigadieri, muncind în ritmul cîntecelor care vorbeau despre reconstrucția țării, despre puterea poporului nostru, condus de partid, de a făuri o Românie nouă, bogată și puternică. Acolo, pe șantierele anului 1948, s-au călit mulți tineri. «Pe șantier — povestește azi unul dintre brigadierii de atunci — am înțeles ce mare putere de înrîurire are munca; ne simțeam cei mai fericiți oameni de pe pămînt, pentru că ale noastre erau iubirea și dăruirea și visul, ale noastre satisfacția izbînzii și incomensurabila bucurie, dîndu-ne seama cum, cu fiecare zi ce trecea, cu fiecare kilometru de conductă sau fiecare nou viaduct construit, deveneam mai oameni — și nu orice fel de oameni, ci dintre aceia care înnobilați de un ideal copleșitor de înalt, trăiesc arzînd, recunoscători vieții că-i cheamă acolo unde e mai greu, tocmai pentru că e mai greu».

Răspunzînd Chemării C.C. al U.T.C., mii de tineri au cerut să lucreze în vara aceasta pe șantiere de importanță națională sau locală, cum ar fi autostrada București — Pitești, lacul Pantelimon II, zonele de hidroameliorări de la Dunăre și multe altele.

Printre aceștia sînt și numeroși elevi aflați în vacanță și decișI să-și folosească timpul liber împletind munca cu viața de bivuac. Aceleași mîini care, dimineața, apucă cu nădejde tîrnăcopul sau lopata, seara, în jurul focului de tabără se prind pentru a dezlănțui dansul tineresc.

Școală a patosului și cutezanței, a prieteniei și bărbăției, șantierul valorifică neîncetat virtuțile tinerilor, le acordă titluri de noblețe — pentru că are dreptate Gorki cînd spune că «omul se înnobilează o dată cu apariția în palmele sale a primelor bătături datorate muncii».

Răsună pretutindeni în țară cîntec tînăr de brigadier. În corul salopetelor albastre auzim și glasul vostru, al unora dintre cititorii revistei noastre, elevi în clasa IX-a de pildă, și inima noastră îl înregistrează cu dragoste și bucurie.

TURNURILE DE METAL ALE PITEȘTILOR

de **TRAIAN FILIP**

Am trecut adeseori prin Pitești, pentru a urca, pe Argeș în sus, la hidrocentrala de la Vidraru. Am trecut nu de mult prin Pitești pentru a vedea fabrica de automobile de la Colibași, pe Rîul Doamnei. M-am oprit într-un rînd la fabrica de micromotoare electrice, și iată că acum, ca un puternic magnet, m-a atras pe aceste locuri, între satele Oarja și Prundu, imaginea celui mai mare combinat petrochimic din țară. Un combinat care și-a propus de la bun început să întreacă uzinele similare de pe Valea Trotușului și de la Brazi, și să fixeze în acest punct pe harta industrială a țării un nou bastion metalic al țițeiului, cel mai mare și cel mai perfecționat din acest domeniu.

Am coborît din mașină pe drumul ars de soarele primăverii și am privit spre nord și spre răsărit. Departe, în lumina dimineții, înșirate la rînd ca niște gigantice telescoape, se zăreau columnele rafinării. Spre stînga, asemenea unor fortărețe de oțel și beton crescute într-un timp record, se desfășurau ansamblurile de fabrici. Rezervoarele sferice, ruginoase mi s-au părut desprinse dintr-un planetarium. Conductele semănau cu imense instrumente muzicale compuse din tuburi încovoiate, cu clape și ancii. Cele zece coloane de separare mi-au apărut deodată ca niște coșuri de fum ale unui transatlantic. Fiecare dintre ele este prevăzută cu multe evantaie și scări în spirală. Numai un desenator ar putea să tragă atîtea linii pe o singură coală de hîrtie și numai un pictor ar putea să imagineze un tablou solar cu atîtea imagini ciudate și fantastice. Fiecare turn de oțel este un obelisc solitar asupra căruia s-ar putea medita îndelung. Tipsii și samovare, potire și ceainice puse pe masa cu daruri a țării vin să alcătuiască, pe solul Piteștilor, bogatele arhitecturi ale combinatului petrochimic.

În subterane, anatomia colosului este tot atît de complicată pe cît este și în văzduh. Arterele lui se prelungesc, spre apus, pînă la Rîmnicu Vîlcea și se vor prelungi, spre răsărit, pînă la Brazi. Constructorii realizează un mare ansamblu și creează, pentru prima oară la noi în țară, o directă cooperare între trei unități de bază ale petrochimiei.

Stînd în camera de comandă a combinatului, o sală spațioasă, cu pupitre care ne amintesc de orga electronică, o sală cu nenumărate ecrane prin care specialiștii vor controla temperatura, presiunea, debitele tuturor instalațiilor, am vorbit despre inventii și inventatori. Unul dintre cei mai pricepuți ingineri care lucrează la Pitești, Al. Polihroniade, a descoperit mijlocul de a depozita mari cantități de etilenă aducînd prin aceasta economii în valoare de zeci de milioane de lei.

În curînd, platforma chimică a Piteștilor ne va înfățișa în timpul nopții feeriile luminoase pe care ne-am obișnuit să le admirăm pe Valea Trotușului, la Brazi, la Turnu Măgurele, la Craiova și la Tg. Mureș, iar facla aprinsă va face să pîlpîie lumina cea nouă pe străvechile ziduri voievodale.

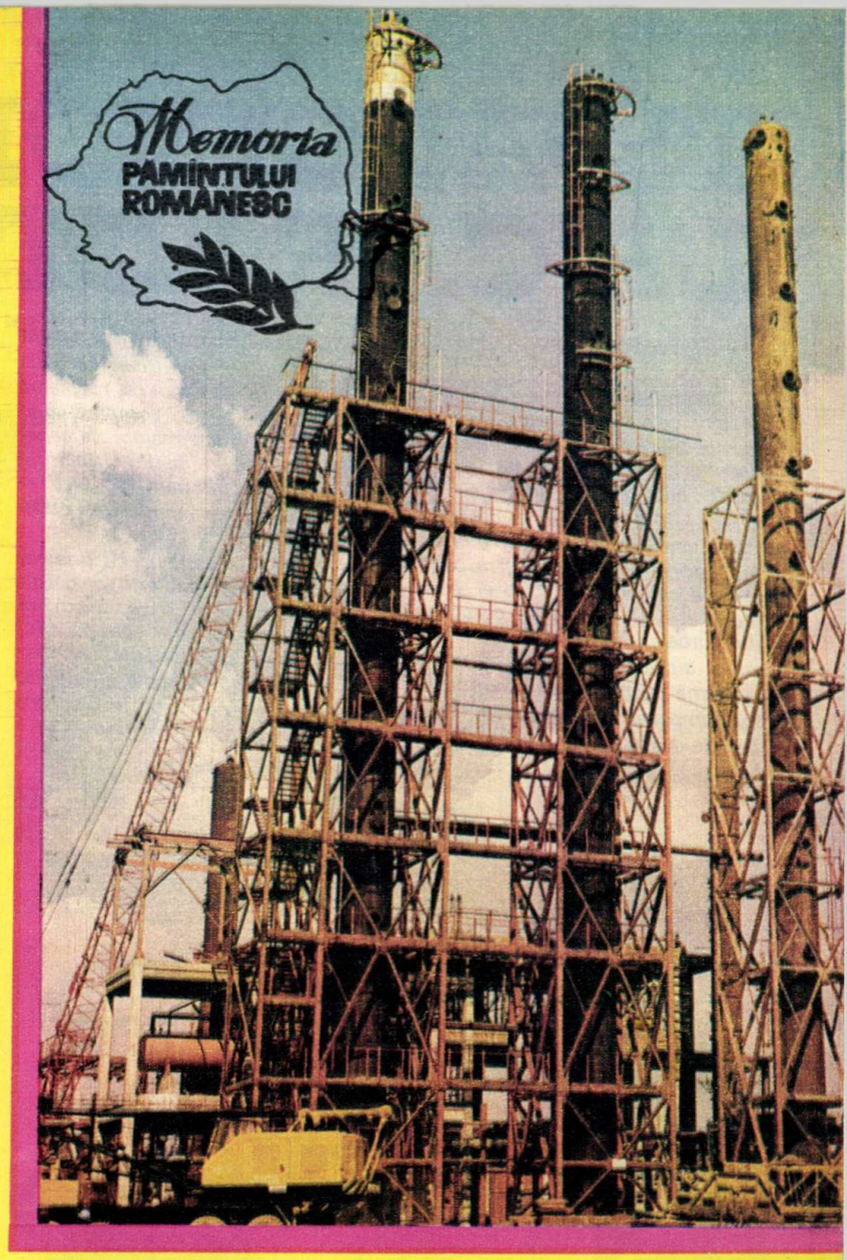

CONCURSUL VACANȚEI (VIII)

1. Pe una dintre principalele șosele ale țării, la confluența a două rîuri, se găsește o localitate, vechi centru industrial. În anul 1830 s-a înființat aici o glăjărie, iar în 1886 s-a construit fabrica de postav. Tot aici mai funcționează o fabrică de ciment, de șamotă și de... o băutură mult solicitată. Potrivit unei legende, numele localității ar veni de la numele «fiicei craiului Timiș», care trăia pe aceste meleaguri.

Răspundeți: despre ce localitate este vorba și cum se numesc cele două rîuri care-și unesc apele aici?

2. În fotografia alăturată vă este prezentat un monument dintr-un oraș de la poalele Făgărașilor. Întrebare: pe cine reprezintă acest monument?

3. La o excursie școlară au participat un număr de părinți ai elevilor. Pentru fiecare copil au fost atît tata cît și mama. La despărțire, înainte de a se îndrepta către casă, toți părinții au schimbat între ei cîte o strîngere de mînă, în total 60. Firește că cei din aceeași familie nu și-au strîns mîinile. Ținînd seama de toate acestea, puteți calcula cîți părinți au participat la excursie?

Răspunsuri **CUPON Nr. 8**

1 .....

2 .....

3 .....

DUPĂ CE AȚI SCRIS RĂSPUNSUL PE CUPON, DECUPAȚI-L ȘI LIPIȚI-L PE FIȘA VOASTRĂ DE CONCURS ÎN CĂSUȚA NR. 8.

TE-AI GÎNDIT LA CARACTERUL TĂU ?

ANCHETĂ DE GRAȚIELA VÎNTU

— «Nu, niciodată!»

Și:

— «Numai cînd n-am avut ce face!»

...sînt cele două replici, oarecum neașteptate, ce le notez la începutul discuției pe tema anunțată în titlul acestei anchete, cu cinci elevi din clasa a VIII-a a Liceului bucureștean «Ion Luca Caragiale». Dar nici una nu exprimă adevărul. Pentru că atît negația categorică a Cati-ei Ardeleanu, cît și nota ușor persiflantă din vorbele lui Adrian Lustig, colegul ei din aceeași «a VIII-a», nu se confirmă pe parcursul conversației. Ba, dimpotrivă: exact ca și ceilalți trei de-o vîrstă cu ei, cei doi nu numai că se gîndesc cu seriozitate la structura lor lăuntrică, dar mai mult, aș spune chiar că problema îi solicită profund și complex, fiind unul din subiectele majore ale generației din care fac parte. Urmăriți-o vorbind în continuare, pe Cati — cea - care - nu - se - gîndește — niciodată:

— Deseori, împreună cu prietena mea analizăm caracterul celor din jurul nostru și de o vîrstă cu noi. Descriindu-l pe unul sau pe altul, aprobîndu-le comportările, sau dimpotrivă, nefiind de acord cu ele, îmi dau seama că, de fapt, îmi fac propriul portret...

Iar Adrian:

— Știți, de fapt, îmi dau seama că sînt o fire impulsivă și prima mea reacție într-o împrejurare inedită pentru mine e, mai ales, un soi de ironie. De ce să n-o spun? N-am prea avut ocazia pînă în momentul de față să analizez, cum s-ar zice: «teoretic» trăsăturile propriei persoane. Altfel, sigur că mă gîndesc la felul cum sînt alcătuit — mai cu seamă cînd caut să descopăr cauzele pentru care mă cert și, cum lucrul ăsta se întîmplă cam des...

Iată, așadar de unde înnodăm firul discuției: cînd, în ce împrejurări anume, simt mai ales foarte tinerii mei interlocutori nevoia să reflecteze asupra conformației lor interioare?

— La mine, împrejurările acestea se prezintă destul de des — mărturisește Diana Bărbulescu, de la «B». Cum să vă spun? Sînt cam... sucită, nimic din ce-mi pun în cap nu izbutește așa cum aș voi. Mama chiar spune: «Diana, trebuie să faci exerciții de voință!» Și are dreptate. Să vă dau un exemplu. Nu prea sînt eu constantă în preocupările mele extrașcolare, dar, dintre toate, uneia i-am rămas de multă vreme credincioasă: desenului — știți, vreau să mă fac arhitectă. Ei bine, cînd a fost vorba o dată să-mi pun la încercare fermitatea pasiunii față de această preocupare, desenînd, cu migală și răbdare, cîteva zile la rînd, niște mulaje de gips aduse de tata... am eșuat! Pur și simplu, nu m-am putut ține de treabă — sigur că am căzut implicit pe gînduri: oare ce fel de om o să iasă din mine? — m-am întrebat și m-am necăjit. Uitați, altă manie de-a mea: de ce mi-o fi plăcînd mie să înfloresc toate întîmplările mai ieșite din comun pe care le trăiesc? Nu, nu mint niciodată, dar nu știu cum se întîmplă că văd mai bine cu ochii minții decît cu ai mei adevărați — nu pot să uit cum am povestit eu acasă o întîmplare cu un coleg care azvîrlise o călimară pe fereastră... Faptul era riguros exact, dar după ce mama a confruntat relatarea mea cu cele petrecute aievea, m-a mustrat, rîzînd. «N-am să te mai cred niciodată» — mi-a zis și eu știu de ce: într-adevăr, așa cum îl povestisem eu, cazul avea mai multă savoare decît în realitate. Asta să fie fantezie — care-i o calitate — ori e cazul să mă supăr pe mine însămi?

— Ceea ce mă descumpănește cel mai tare — răspunde aceleiași întrebări Rodica Diaconu (a VIII-a C) este propria mea nehotărîre. În timpul școlii, vin acasă, mă așez la lecții și deodată încep să oscilez: mă apuc mai întîi de istorie? De geografie? Sau de matematică? Mă gîndesc ce mă gîndesc, intru în «criză de timp» și mă apuc de învățat la întîmplare. Sigur că pe urmă se face tîrziu, nu mai am vreme să stărui cît aș vrea asupra materiei și mă frămînt: de ce oi fi așa făcută?

— Dar cum ați vrea să fiți «făcuți»? — mă adresez din nou tuturor, după ce, la rîndu-i, Adrian Rafailă (tot a VIII-a C), cel de al cincilea interlocutor, se definise tot prin... autocritică («Eu? Eu mă entuziasmez repede, mă decepționez repede, decepția îmi trece repede și iar mă entuziasmez — desigur... tot la fel de repede»).

— Cum aș vrea să fiu?... Ca tata! — explodează Adrian Lustig. Nici nu știți cîtă perseverență, cîtă voință are tata — de pildă într-un domeniu ce ne captivează pe amîndoi: al matematicii. Poate să stea ore întregi să rezolve probleme, pe cîtă vreme eu am foarte puțină răbdare. Asta-i și explicația certurilor mele destul de frecvente cu prietenii, cu colegii. N-am răbdare să mă fac înțeles!

— De cîte ori nu i-am invidiat pe băieți... — devine melancolică Cati Ardeleanu. Știți, ei sînt mai dîrji, există la unii o... încăpățînare în studiu pe care pur și simplu aș vrea uneori să o copiez. Și-apoi nu sînt timizi: ori eu, cîte o dată, nici nu știu ce-i cu mine, mă apucă un fel de tristețe, de-a dreptul inexplicabilă și mă închid în mine.

— Eu? — meditează Diana Bărbulescu. Eu am văzut odată un film al cărui personaj principal spunea niște vorbe ce nu le-am putut uita: «Vreau să trăiesc în așa fel — zicea el — încît să las o urmă pe pămînt». Așa aș vrea să fiu făcută: să pot lăsa ceva trainic în urma mea. Înțelegeți?

Înțeleg și de fapt, vorbele Dianei îi exprimă pe toți cinci.

Pentru că, înregistrînd-o cu năzuințele Rodicăi (vreau să fiu fermă, calmă și dreaptă), cu cele ale lui Adrian Rafailă («Bun. Asta înainte de toate»), această sumară schiță a vieții interioare dusă de cinci dintre colegii voștri cuprinde, optimistă și generoasă, o coordonată dominantă: dorința fermă, pasionantă de a se forma de pe acum încă în așa fel încît să devină la vremea maturității oameni folositori societății.

Foto: G. VINTILĂ

Meșterul Stradivarius

Nu credeți, prieteni, că i-a mers oricum —
Cînd degetele toate i-au plesnit
Ca strunele, de cît s-a fost căznit
Să prindă-n lemn al sunetului fum.

Pentru ai lui era un biet răznit,
Cînd îl vedeau, gemînd mai aprig, cum
În șipci cu scoaba mică făcea drum,
Gîndirii muzicale înleznit.

Veneau la el alți meșteri cu viori
Ce luate-n mîini păreau că se agită
Plutind în nebuloase de fiori.

A lui unealtă-n schimb, ca într-un foc
Pierea, în sunet toată mistuită,
De nu se mai putea vedea de loc.

Dragoș VRÂNCEANU

Despre umbră

— Gînduri pentru
Corina și Radu —

O vară trece, vine altă vară,
umbra copilului se desfășoară tot mai mult,
mă bucură amar și mă-nfioară
foșnetul ei neliniștit, cînd îl ascult.

E presimțirea unui ceas anume
cînd toamna se va scutura în mine grea,
umbra copilului întinsă peste lume
va fi atunci odihna limpede a mea.

Astfel, de dimineața pînă seara,
măsor mereu distanțele nemaiumblate,
copilul își adună-n somn povara
sub care inima tot mai grăbit îi bate.

O vară trece, vine-apoi cealaltă,
ca într-un umblet din baladă în baladă,
umbră a lumii, pură și înaltă,
luminii mele reazem dulce și ogradă.

Petru ANGHEL

«DUMBRAVA SIBIULUI»
Foto: APOLOSAN ADRIANA
CASA PIONIERILOR SIBIU

MAMAIA '68

REDACTORUL NOSTRU
BITI CARAGIALE
VĂ PREZINTĂ
AL II-LEA FESTIVAL INTERNAȚIONAL AL FILMULUI DE ANIMAȚIE

O lume de fantezie în care cartoanele decupate, desenele sau păpușile prind viață. Acesta este filmul de animație. Părintele lui a fost Walt Disney, acel care l-a creat pe Mickey Mouse, șoricelul strengar. Filmele lui Disney au încîntat copilăria părinților noștri, și continuă să o încînte pe a noastră, ori de cîte ori avem prilejul să le vedem la cinematecă sau la televizor. De la bătrînul Disney pînă astăzi filmul de animație a străbătut o cale lungă și recentul festival de la Mamaia (23—28 iunie) a demonstrat-o cu strălucire.

La Mamaia, am văzut filmul lui Constantin Mustețea, un basm pentru a cărui realizare a fost folosită desfășurarea pe ghem a unui fir (titlul filmului: «Pe fir»). Bob Călinescu a ales piatra, pentru a da viață istoriei de dragoste a lui Romeo și a Julietei. Elveții Gisele și Ernest Ansorge și-au lucrat filmul «Corbii» în praf de cărbune suflat. Și tot la Mamaia, spectatorii au putut vedea pe tema perpetuum mobile, filmul intitulat «O pereche de paradoxuri» care a fost realizat cu un aparat electronic. Canadianul Hubert Tison povestea într-o conferință de presă că în țara sa se experimentează o mașină electronică pentru desen animat.

Iată cum, animația modernă, folosind cele mai variate forme de expresie, ne poartă într-o lume plină de fantezie.

În cele cinci zile ale festivalului am văzut peste o sută de filme din 25 de țări. Întîlnirea creatorilor filmului de animație s-a desfășurat sub deviza «Imaginația omului în slujba umanității». Peliculele prezentate au purtat cu publicul un pasionant dialog despre om și gîndurile sale, despre sentimentele, visurile, aspirațiile lui, despre locul omului contemporan în societatea modernă. Filmul de animație, așa cum s-a prezentat la Mamaia, a demonstrat încă o dată că poate stabili foarte bune legături nu numai cu publicul alcătuit din maturi, dar și cu cei mai tineri spectatori — copiii. Iată, de pildă, ideile generoase ca și forma atractivă a filmului «Omida catifelată» (film din R.S. Cehoslovacă, care a primit premiul «Pelicanul de aur») au cucerit toate inimile. Subiectul este simplu: într-un decor grațios, plin de culoare, un băiețel se împrietenește cu o omidă catifelată care dansează în ritmul unei melodii pe care copilul o execută la muzicuță. Amîndoi devin celebri și colindă scenele lumii. Filmul își îndreaptă săgețile satirii împotriva publicității exagerate, dar în același timp, înfățișează gingășia prieteniei dintre copil și omida catifelată, care pînă la sfîrșit, urmînd legile naturii, se va transforma într-un fluture. Pline de tîlc pentru orice vîrstă sînt și întîmplările profesorului Baltazar (din filmul «Inventatorul încălțămintei») care prin invențiile sale își cîștigă dragostea tuturor, și de aceea toți prietenii îi vor fi alături cînd se va afla în suferință. Nenumărate filme ca de pildă acel emoționant «Cîntec epic gravat pe piatră» (R.D. Vietnam) ca și peliculele «Florile», «Insula», «Diminețile unui ursuleț» sînt direct adresate publicului școlar.

Filmul românesc de animație și-a impus prezența în festival, ceea ce i-a adus un «Pelican de aur» pentru filmul «Prostia omenească» după basmul lui Ion Creangă și un «Pelican de argint» pentru pelicula «Valul».

Timp de cinci zile la Mamaia, pe țărmul însorit al mării, au zburat pelicani de aur și pelicani de argint. Juriul internațional a ales cinci dintre ei și a distins cele mai bune filme; alte șapte filme au primit pelicani de argint.

Au mai fost acordate trei menționi, un premiu internațional al criticii și un premiu al Asociației Cineaștilor din România.

Cele cinci mari premii «PELICANUL DE AUR» (pe țări, în ordine alfabetică).

1. **Trăgătorii** — realizat de Doniu Donev — Bulgaria
2. **Omida catifelată** — realizat de Zdenek Miller — Cehoslovacia
3. **Inventatorul încălțămintei** — realizat de Zlatko Grgic — Iugoslavia
4. **Portretul unui cal** — realizat de Witold Giersz — Polonia
5. **Prostia omenească** — realizat după povestirea cu același titlu de Ion Creangă — de George Sibianu — România

Bonjours du Canada ce séjour ici en Roumanie me fut très agreable

Hubert Tison

Un salut din partea Canadei. Popasul în România mi-a fost foarte agreabil.

HUBERT TISON

George Sibianu, realizatorul filmului «Prostia omenească» (film distins cu «Pelicanul de aur») ne dăruiește o fotografie cu următoarea dedicație:

«Am ales povestea lui Ion Creangă fiindcă în momentul de față, cînd inteligența este o adevărată avuție națională, a demasca prostia care poate produce pagube imense societății, este un fapt de mare însemnătate.

În viitor, aș vrea să creez o serie de filme al cărui erou să fie Păcală, acest isteț cu zîmbetul veșnic pe buze, care să-și bată joc de lăcomie, zgîrcenie, fățărnicie etc...

Cutezătorilor le doresc cutezanță dublată de multă, multă inteligență».

Gh. Sibianu

«Oooops!» este o exclamație, un film-glumă, alcătuit dintr-o serie de gaguri. Realizator: **Jochen Euscher** (R.F.G.)

Un film japonez: **Sesshose** — *sau romanul unei vulpi — derulează fantasticele întîmplări ale unei vulpi transformată într-o fată.*

VARIAȚIUNI PE TEMA UNUI BALAUR

film maghiar distins cu «Pelicanul de argint» — prezintă variațiuni pline de haz pe tema conflictului prințesă, cavaler, balaur.

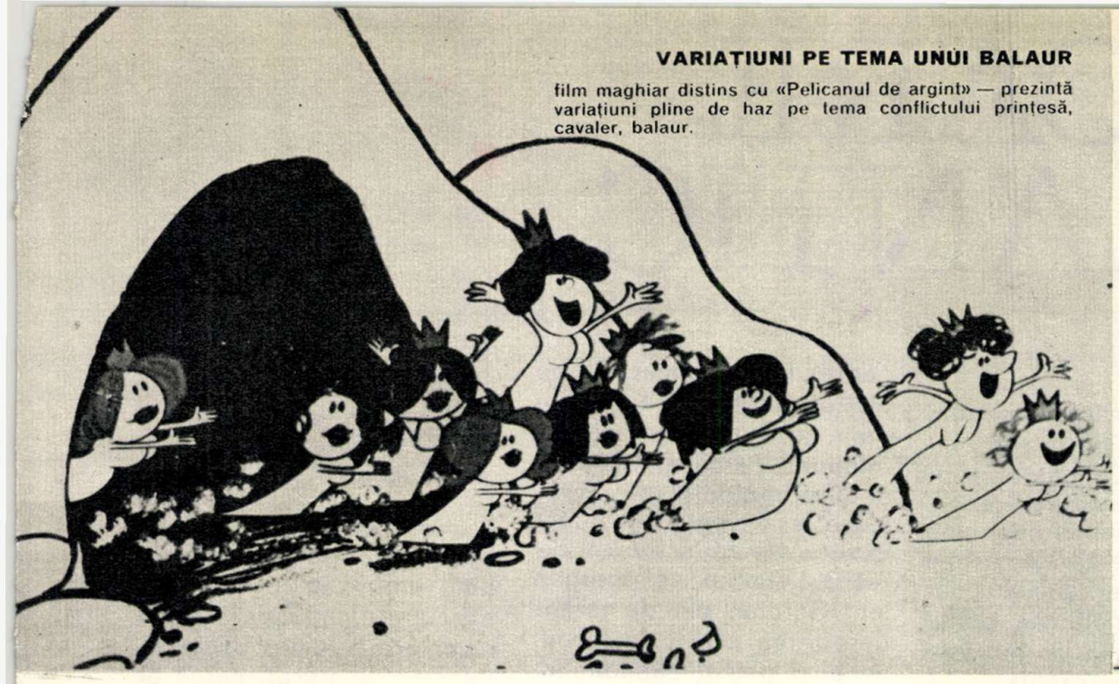

LEGENDA DESPRE URIAȘUL CEL RĂU

Realizator **I. Ivanov — Vano**, — U.R.S.S.

O poveste cu tîlc despre un uriaș închis într-o sticlă. Eliberat de un pescar, uriașul va aduce mult rău oamenilor. În cele din urmă, pescarul va găsi posibilitatea de a-l face inofensiv. Autorul filmului a urmărit să arate că în mîna oamenilor stă atît posibilitatea de a dezlănțui forțele răului, cît și de a le stăvili.

Cineaștii vietnamezi au venit la Mamaia cu cîteva filme care au adus imagini emoționante inspirate din viața de muncă și luptă a poporului vietnamez. («Vrem să fim constructori» și «Cîntec epic gravat pe piatră» — acesta din urmă distins cu premiul Asociației Cineaștilor din România). În țara greu încercată de agresiunea americană, condițiile de creație a unui film sînt deosebit de grele.

«Lucrăm în adăposturi, povestește **Truong Qua** într-o conferință de presă, cînd sună alarma părăsim aparatele de filmat și urcăm pe acoperiș pentru a lua parte la apărarea antiaeriană. Filmele noastre dedicate copiilor sînt izvorîte din adînca dragoste pentru ei. Lor vrem să le insuflăm încredere revoluționară, dragoste de țară, iubire față de om.

Iată cuvintele și desenul dedicat cutezătorilor de cineastul vietnamez Truong Qua.

DRAGI PIONIERI DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA,

Folosesc acest prilej pentru a transmite tuturor pionierilor români salutările cele mai calde ale pionierilor vietnamezi. Le doresc, de asemenea, o vacanță veselă.

La délégation de film d'animation de la R.D. du VIETNAM

TRUONG QUA
(REALISATEUR)

YOJI KURI — acest nume prestigios al filmului de animație japonez v-a dedicat acest desen.

«El nu se plictisește chiar dacă plouă».

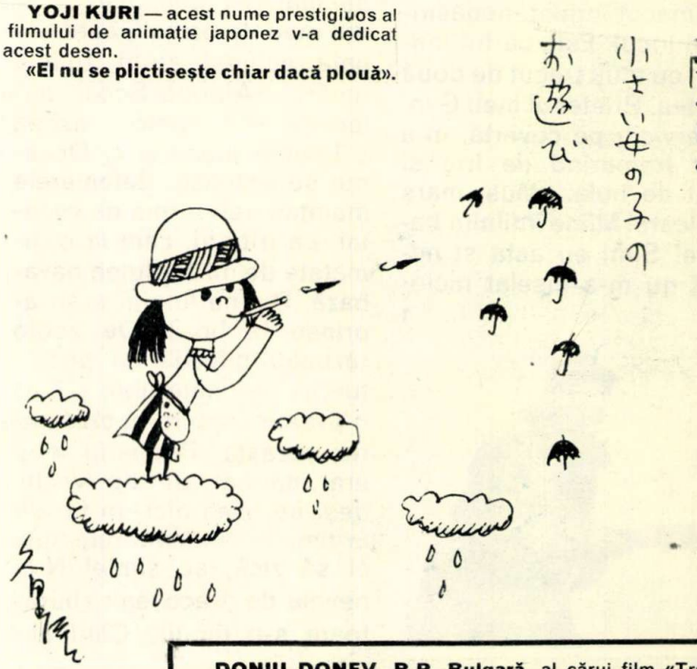

DONIU DONEV, R.P. Bulgară, al cărui film «Trăgătorii» a fost distins la Mamaia cu «Pelicanul de aur», vă oferă un desen din filmul său premiat, împreună cu un autograf...

Un mesaj fulger de la mine, prieteni cutezători, cu un salut din partea filmului de animație bulgar!

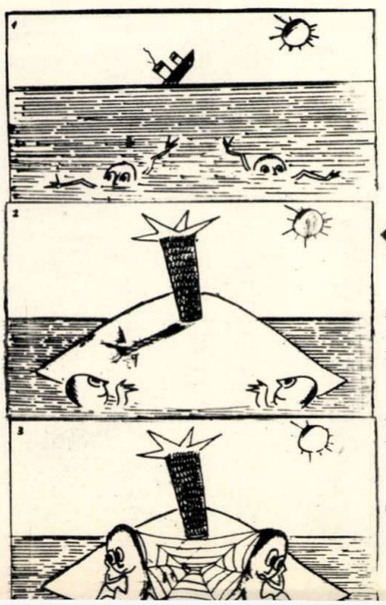

Gisele și Ernest Ansorge (Elveția) ne oferă în dar o poveste în imagini «Naufragiații» și un mesaj de prietenie: Farmec, umor, amabilitate, iată calități ale poporului român.

Vom reveni la Mamaia.

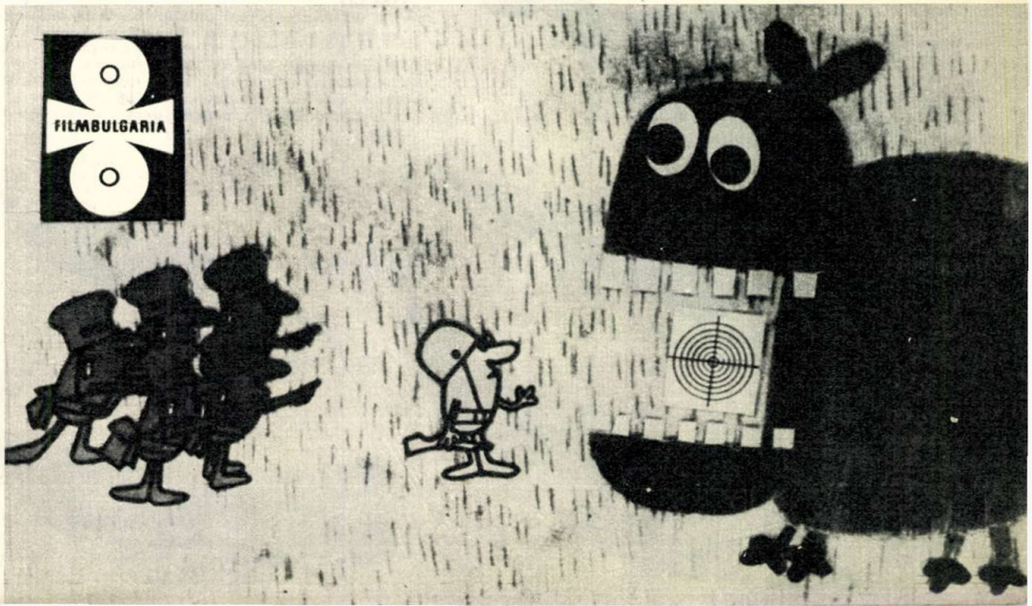

VÎNĂTOARE ÎN ATLANTIC

de TIBERIU BAN

ERIK E UN BĂIAT ÎNALT ŞI BLOND. CALCĂ APĂSAT, UŞOR LEGĂNAT. VORBEŞTE TĂRĂGĂNAT, IMITÎND VÎRSTNICII. PARE DE 17 ANI, DAR N-A ÎMPLINIT NICI 14. SE VISEAZĂ HARPONIER, IUBEŞTE MAREA ŞI ADORĂ FURTUNILE. IATĂ CE MI-A POVESTIT:

Valurile se izbesc de bordaj, acoperind cu regularitate hubloul. Mă răsucesc în hamacul îngust, negăsindu-mi locul. Este cartul mijlociu, cu mult trecut de două noaptea. Prietenul meu Gyn, de serviciu pe covertă, m-a văzut tremurînd de frig şi muiat de hulă. «Mus, marş la culcare! Mîine întîlnim balenele! Simt eu asta şi mirosul nu m-a înşelat niciodată!»

Părăsisem Kristiansundul de două zile cu direcţia insulelor Mann. Elicopterul flotilei ardea benzina degeaba. Pe fondul vineţiu-negricios al apei nu se zăreau petele albicioase ale balenelor, iar noi, de la înălţimea punţii nu zăream nici un jet care să le anunţe prezenţa.

M-a trezit un bubuit surd, ba mai degrabă Olle, vecinul meu de hamac, care era gata echipat şi-mi zgîlţîia umărul. «Alarmă! Scoal', băieţaş!» Prin hublou răzbea o lumină plumburie. Oceanul se potolise. Balenierele înaintau sub formă de evantai. La tribord, cam la o jumătate de milă, plutea navabază. Puţine lumini erau aprinse la bord. De acolo răzbeau gîfîielile şi pocniturile elicopterului. Gyn n-avea încredere în maşinăria aceasta. Prietenul meu era marinar de tip vechi, deşi nu avea nici un fir alb la tîmple. «Balena, obişnuia el să zică, se simte! N-ai nevoie de drăcovenii zburătoare s-o dibui! Cînd elicopterul s-a ridicat de pe platforma din pupa vasului l-am auzit pe Gyn mîrîind înfundat, parcă ar fi pornit şi el un motor. Nava zburătoare a devenit un punct în zare. Ne-am schimbat direcţia. Timpul se scurgea lent. Scrutam plin de nerăbdare zarea. «Gyn! Hei, Gyn!, se auzi glasul căpitanului. Unde naiba eşti? Pregăteşte-ţi scobitoarea». Sînt numai mus pe balenieră, dar ştiu ce numeşte căpitanul scobitoare. E tunul — harpon din provă. Are şapte picioare lungime — cam vreo doi metri. Harponul măsoară 1,20 metri şi stă înfipt în ţeava lungă şi groasă cît braţul. Mă reped să înfulec ceva. Curînd va începe dansul. Nervozitatea echipajului e molipsitoare. Sandvişul îmi tremură în mînă. Căpitanul, aflat pe pasarela ce leagă puntea de comandă cu prova, şi-a lipit de ureche aparatul de radio emisie-recepţie. Strigă vesel nişte comenzi. Din nou schimbăm direcţia. Celelalte 10 baleniere ale flotilei fac acelaşi lucru. La babord apuc să zăresc un jet ţîşnind dintre valuri. Un fum albicios se împrăştie în prova balenierei vecine. Urmează un plescăit uscat, parcă ai plesni cu latul palmei o bucată de tablă. «Mus, ce caşti gura, strigă cineva. Fuga la Gyn!» Mă strecor şi ajung în partea ridicată a provei. Prietenul meu îşi unge tunul. De două săptămîni nu face altceva. Tot timpul a fost nervos. Acum e calm ca stînca unui fiord. Un harponier trebuie să-si stru-

1

2

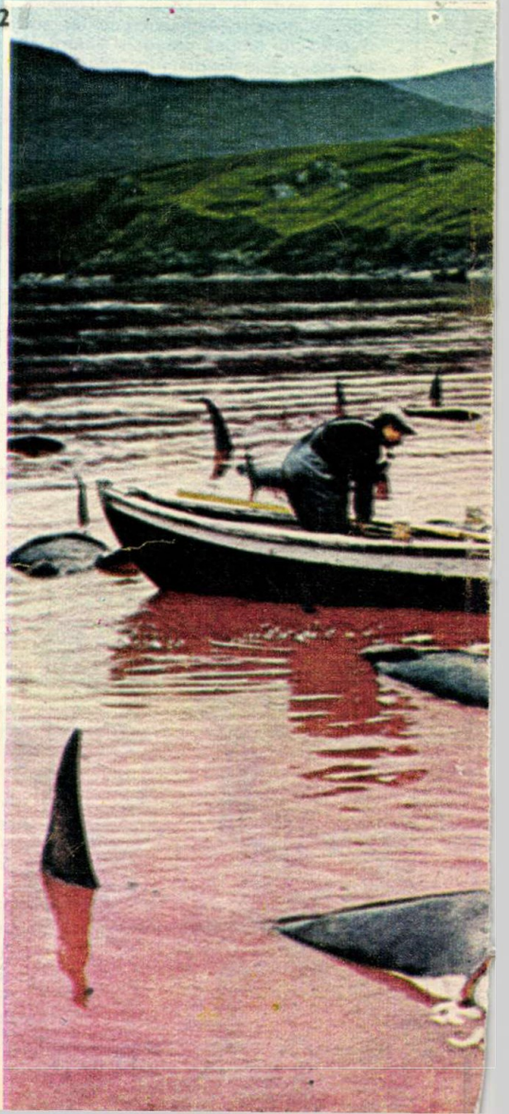

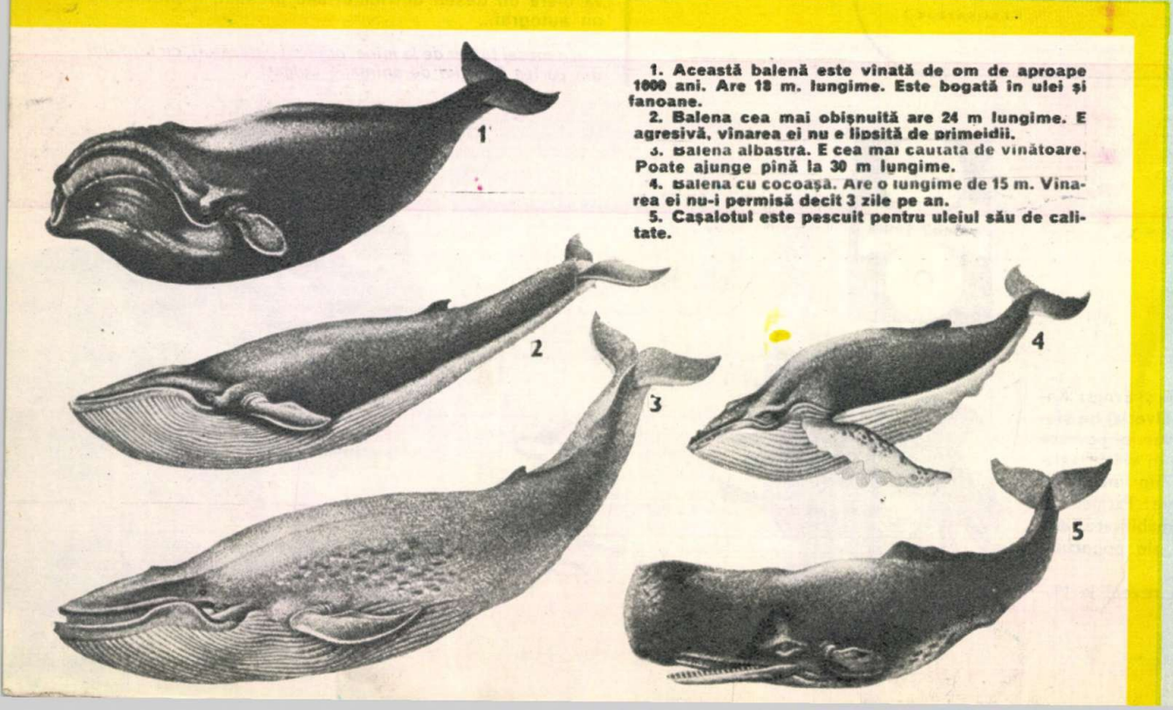

1. Această balenă este vînată de om de aproape 1000 ani. Are 18 m. lungime. Este bogată în ulei şi fanoane.
2. Balena cea mai obişnuită are 24 m lungime. E agresivă, vînarea ei nu e lipsită de primejdii.
3. Balena albastră. E cea mai căutată de vînătoare. Poate ajunge pînă la 30 m lungime.
4. Balena cu cocoaşă. Are o lungime de 15 m. Vînarea ei nu-i permisă decît 3 zile pe an.
5. Caşalotul este pescuit pentru uleiul său de calitate.

3

neasca nervii. Așa vreau să devin și eu, deși, în clipa aceasta, îmi sînt genunchii moi. Gyn n-a greșit ținta niciodată. E greu să ochești cînd totul se mișcă în jurul tău: vasul, balena, oceanul...

Mai trece o oră grea. Baleniera noastră a rămas singură. Alunecăm cu 15—16 noduri pe oră. Gyn îmi izbește cotul. Mă aplec peste punte, prinzîndu-mă de brațul unei macarale. Privesc ca vrăjit. Acolo sînt. De cînd aștept clipa aceasta. O visez din copilărie. Deci, acolo sînt... Alunecă aidoma unor submarine. Ne despart circa 5—600 de metri. Prietenul meu îmi privește ceasul brățară și strigă ora exactă a ivirii balenelor. Datele vor fi trecute în jurnalul de bord. Mărim viteza. Distanța parcă rămîne neschimbată. Am citit undeva că balena poate înainta cu aproximativ 45—48 km pe oră. Adică, exact viteza unui cangur australian sau al unui pelican românesc. Cîteva jeturi ne vestesc că cetaceele se pregătesc de scufundare. Spre deosebire de om, care trage aer în plămîni cînd se lasă sub apă, balena elimină orice gaz din plămîni. Rezerva necesară de oxigen o are direct în sînge. Gyn mă împinge în spatele său. Și-a ales din turmă cea mai arătoasă balenă. A început urmărirea. Vasul urmează deci comenzile lui Gyn. Acum totul depinde de harponier. Balena se lasă sub valuri și reapare în partea opusă a vasului. Baleniera descrie o rotație de 120°. Un nou jet și urmărita dispare. Ghicindu-i parcă intenția, Gyn și-a rotit tunul în direcția opusă. Clipe de încordare. Prietenul meu fixează valurile, acolo unde eu nu zăresc nimic. Au trecut circa 3—4 minute. Îl aud murmurînd «Harpon gata? Foc!» Un bubuit sec. De abia atunci văd spinarea albă-stranie a mamiferului. Harponul săgetă aerul trăgînd după el cablul care se desfășoară șuierînd. Oceanul se înroșește. Vînatul se zbate. Cablul stă întins, gata să plesnească. Balena schimbă tactica. Se cufundă. Jetul de apă devine purpuriu. Baleniera e purtată în derivă. Știu că lupta se poate prelungi ore întregi. O dată — mi-au povestit — o balenă «trompetă» a tîrît un vas aproape șapte ore. Avea peste 25 m în lungime și cîntărea aproape 100 de tone. Cetaceul care ne smucește este o balenă uriașă. În enciclopedii figurează sub denumirea de «Balaenoptera sibbaldii». Gyn a «măsurat-o» pe a noastră din ochi: «...cam vreo 150 de tone și peste 30 m în lungime!» Balenele prinse, în grupuri de 5—6, sînt predate vasului-bază. Animalul e ridicat printr-un canal înclinat, aflat la pupa vasului. Sus, pe covertă, cetaceul este despicat și prelucrat. Vaporul-uzină livrează untură și ulei de balenă, făină de oase, creier de balenă, căutat pentru prepararea uleiurilor superioare.

«Hei, mus! aud o voce. Trezește-te din visare!» E Gyn. Pregătește harponul următor. În fața noastră se înalță un nou jet. Vînătoarea de abia a început. Ce n-aș da să strig, măcar o dată: «Harpon, gata?... Foc!»...

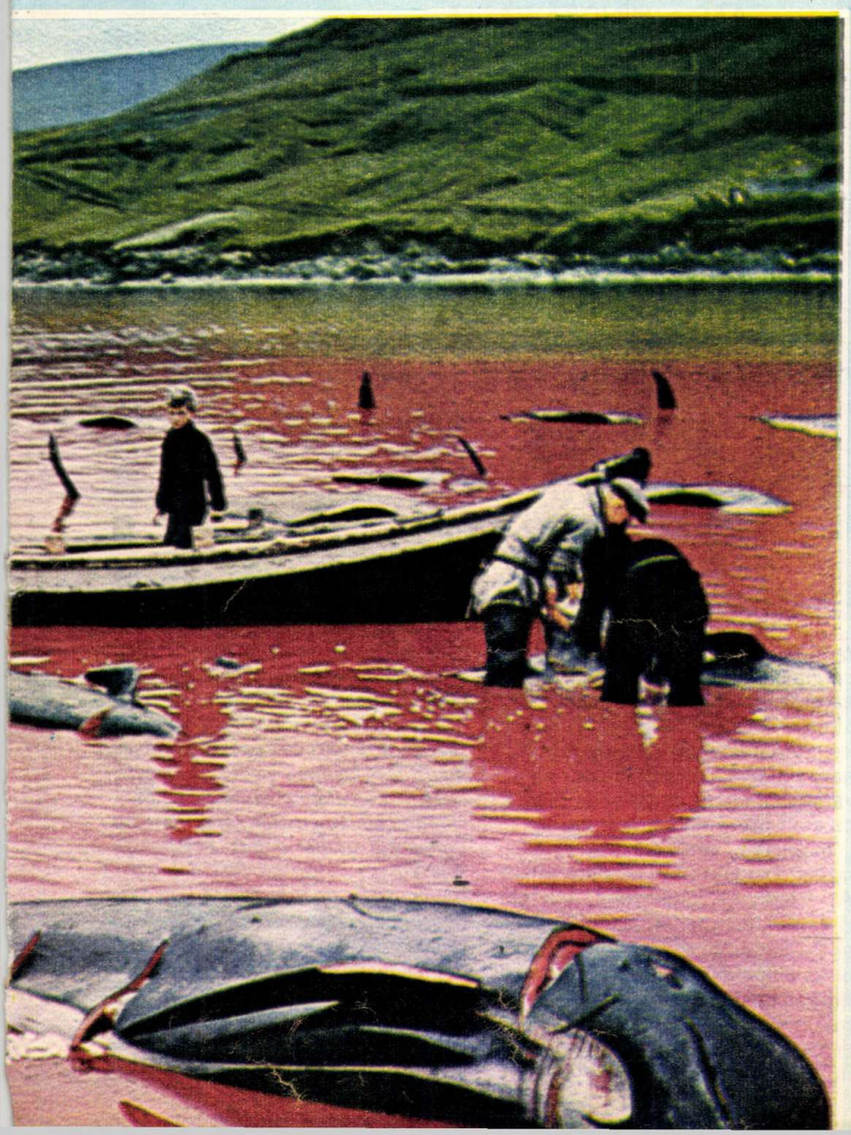

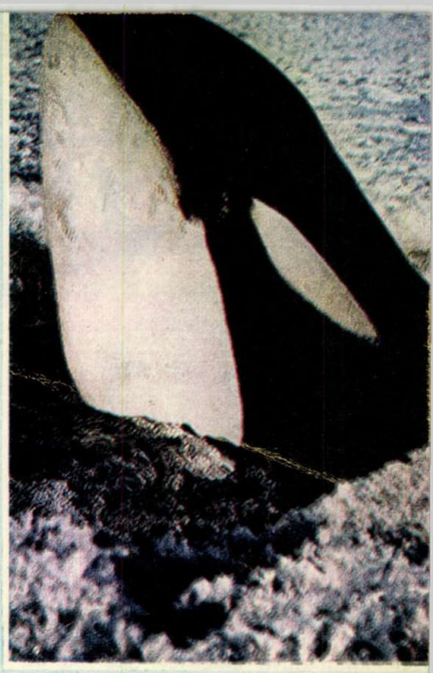

4

5

1. Tunul harpon e gata. Omul care-l dirijează așteaptă doar comanda și vînătoarea poate începe.

2. În golful Faeroe din Atlanticul de nord această priveliște poate fi des întîlnită. După ce vapoarele au mînat cetaceele ca pe niște oi spre golf, ele sînt prinse cu multă ușurință de vînători.

3. După vînătoare! Cele 6 balene sînt transportate spre vasul-uzină, unde vor fi prelucrate.

4. Simțind pericolul, balena se pregătește pentru o nouă scufundare.

5. Pe puntea vasului-uzină domnește o vie animație. A început prelucrarea vînatului.

DIALOGUL SUBTERAN ESTE CU PUTINȚĂ

de **HARALAMBIE LEREA**

— Alo, pămîntul! Alo, pămîntul! Aici mecanicul locomotivei 032. Mă aflu la orizontul 130. Cer indicații pentru viitorul transport.

— Alo, 032! Îndreapta-te spre abatajul 16 de la orizontul 240.

Nimic mai firesc decît o asemenea convorbire între punctul central de dispecerat și control al unei mine și conducătorul unei locomotive electrice sau cu aer comprimat care străbate galeriile la sute de metri sub pămînt. Dirijarea precisă si rapidă a transporturilor influențează toate fazele producției miniere, de la înaintarea pe galerii, deschiderea de noi abataje, exploatarea minereului, degajarea locului de muncă și pînă la transportul «la zi» a minereului încununează un ciclu de muncă a cărui bună desfășurare cere o ordine și o precizie matematice. Cu atît mai limpede apare importanța dirijării radiofonice a transportului minier.

Numai că realizarea unei instalații de emisie-recepție adecvată cerințelor industriei miniere nu este atît de simplă pe cît poate să pară în secolul aparatelor cu tranzistori.

Convoaiele vagonetelor trase de locomotive pornesc necontenit din triajul aflat la suprafață, «orizontul zero» cum îi spun minerii, pătrund în adîncurile pămîntului, se răspîndesc pe galerii și revin la suprafață încărcate de minereu. Drumurile acestea se succed de nenumărate ori pe zi, atît iarna, cînd termometrele coboară pînă la minus 20—25 de grade, cît și vara, cînd temperatura aerului atinge uneori 45 de grade. Pătrunzînd în galeriile minei, instalațiile locomotivei trebuie să suporte o variație de temperatură de peste 25 de grade, relativ bruscă, la care este necesar să reziste și aparatura electrică. Să adăugăm trepidațiile inerente și faptul că uriașele platoșe de piatră ale munților în inima cărora șerpuiesc galeriile minelor formează niște ecrane care pot slăbi pînă la anihilare comunicațiile radiofonice, mai ales că adesea compoziția minereurilor sporește perturbațiile.

Și totuși soluția a fost găsită.

Priviți o dată cu noi instalația de comunicare radiotonică subterană chiar acolo unde s-a născut, în laboratorul de radiocomunicații al Institutului politehnic din București. Ceea ce impresionează în primul rînd este dimensiunea redusă și aparenta simplitate a construcției față de gradul de dificultate și de complexitate al funcțiilor pe care le îndeplinește.

Să ascultăm explicațiile competente ale profesorului universitar **Gheorghe Cartianu,** care, în fruntea unui colectiv de specialiști din cadrul catedrei de radiocomunicații a Politehnicii, a conceput și realizat **dispecerul radiotelefonic pentru comunicații bilaterale cu apel selectiv în mine.**

«Instalația constă dintr-o stație fixă, alcătuită dintr-un emițător și un receptor, instalată la centrul de unde se realizează dispeceratul traficului din interiorul minelor, și din zece stații portabile, constituite fiecare dintr-un emițător și un receptor, montate pe locomotive.

Instalațiile portabile sînt mult mai ușoare și de dimensiuni mai mici decît cele construite pentru același scop în alte țări. Aceasta se datorește faptului că ele au fost în întregime tranzistorizate, ceea ce permite ca puterea acestor stații să fie foarte redusă în raport cu randamentul obținut — 20 de wați la stația centrală și 1 watt la stațiile portabile. În neobișnuitele sale condiții de funcționare, dispecerul radiotelefonic realizează comunicări la distanțe de peste 3 kilometri, caracterizate printr-un nivel constant la recepție, fără perturbări, cu consum mic, siguranță de funcționare ridicată în condițiile unor mari variații de temperatură și umiditate, ca și în prezența vibrațiilor».

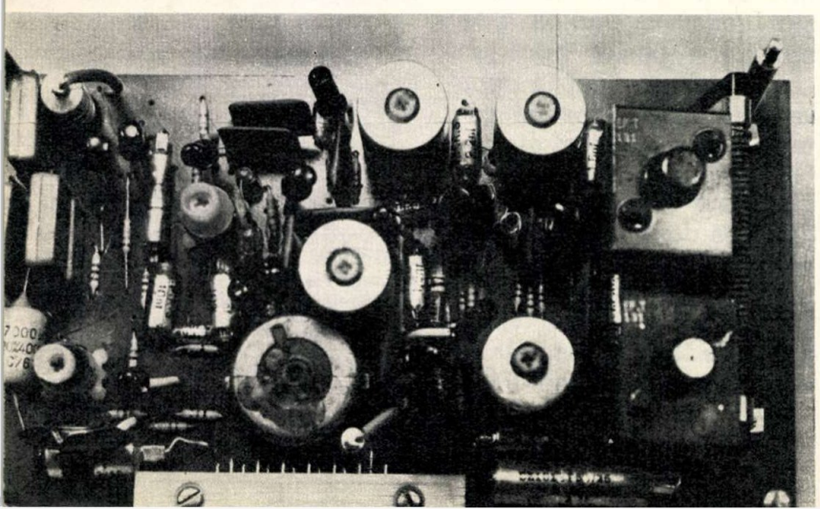

Instalația, realizată cu colaborarea inginerului conferențiar A. Preda, a inginerului asistent B. Schuster, a tehnicienilor P. Buje și G. Carol, se află în funcțiune la mina Filipeștii de Pădure și a trezit interes peste hotare, fiind considerată o invenție deosebit de prețioasă și cu largi posibilități de aplicare în comunicațiile speciale.

CARTE DE VIZITĂ

Reprezentant de prestigiu al științei românești, profesorul universitar **Gheorghe Cartianu,** *membru corespondent al Academiei, este bine cunoscut atît în țară cît și în străinătate. Absolvent al Școlii politehnice din București și al Facultății de matematică,* **Gheorghe Cartianu** *desfășoară de aproape 35 de ani o rodnică activitate didactică în învățămîntul superior, pe care de peste trei decenii o împletește cu cercetarea științifică pe tărîmul radiocomunicațiilor. Cercetările sale au îmbogățit patrimoniul științific cu date deosebit de valoroase în direcții de mare actualitate științifică.*

În calitate de profesor, el a format zeci de promoții de specialiști, insuflîndu-le pasiunea pentru profesie, pentru cercetarea științifică. Este semnificativă caracterizarea pe care profesorul însuși o face colaborării sale cu cei care i-au fost discipoli: «Am deschis doar fereastra prin care tînărul cercetător a reușit adesea să vadă rezultate și raporturi pe care la început nici nu le bănuiam ».

Modestia se adaugă, astfel, ca un atribut de preț, calităților de om de știință și educator ale profesorului **Gheorghe Cartianu.**

CRĂIȚĂ MÎNDRĂ-VASILE

Pastorală în cosmos...

GÎNDIT ÎN ROMÂNIA • GÎNDIT ÎN ROMÂNIA • GÎNDIT ÎN ROMÂNIA

INEXPLICABILA MIRARE A LUI Zdup

POVESTIRE DE ALEXANDRA TÂRZIU

Zamfir stă în mijlocul cîmpiei și împletește o plasă. În jurul lui se rotesc diferiți fluturi pe care probabil are de gînd să-i prindă îndată ce-și va termina plasa. Zdup, cîinele lui dă din coadă deși încă nu este cazul. Lucica stă lîngă Zdup și-l urmărește pe Zamfir cum împletește. Din cînd în cînd fluturii se opresc și ei din zbor privind complet încremeniți aceeași plasă.

— Gata, zice Zamfir strîngînd ultimul nod și atunci Lucica se ridică în picioare și-i spune:

— Te rog, Zamfire, dă-mi mie plasa pe care ai împletit-o.

Zamfir nu observase că Lucica se aflase acolo lîngă Zdup, totuși îi dă plasa. Ea prinde imediat fluturii de deasupra lui și pleacă cu ei. Zamfir se uită un pic după ea, apoi începe să împletească altă plasă. Zdup își reia locul și un șirag de fluturi verzi apare de undeva rotindu-se deasupra lui Zamfir exact ca ceilalți. Din cînd în cînd își scutură pudra de pe gene care-i împiedică să vadă plasa lui Zamfir. În schimb Zamfir vede foarte bine fluturii și-și dă seama că aceștia formează deasupra capului său o horă verde. La un moment dat distinge un fluture deosebit. Acesta are ochii foarte negri, pare a fi de o inteligență rară și Zamfir se gîndește că l-ar putea prinde numai pe el, n-ar avea ce să facă cu toată hora. Se pare că și Zdup a observat fluturele deosebit, deoarece în acest moment dă din coadă cu frenezie risipind în jurul său trei scîntei portocalii și acest fenomen lui Zdup i se întîmplă extrem de rar.

— Ce faceți cu plasa aceasta? îl întrebă pe Zamfir un băiat necunoscut și mult mai mic, semănînd oarecum cu alt băiat.

— Am de gînd să prind un fluture.

— Pe care?

— Pe cel cu ochii negri.

— Îmi place, și eu tot pe acela vreau să-l prind. Nu-mi dați mie plasa dumneavoastră?

— Ți-o dau, îi spune Zamfir și i-o dă. Băiatul prinde fluturele cu ochii negri și pleacă cu el lăsînd în loc o caisă coaptă. Zamfir o mănîncă. Zdup refuză categoric să guste sîmburele, din orgoliu. În continuare Zamfir împletește altă plasă. Se gîndește că vacanța e plină de fluturi, n-are de ce să fie îngrijorat. Chiar acum în locul celor verzi se rotește o horă portocalie mult mai rotundă decît cealaltă. Fluturii aceștia portocalii par mai veseli și poartă sandale de argint. Zamfir îi aude chicotind și spunînd bancuri. Uneori se îmbrîncesc și atunci cîțiva dintre ei se proptesc cu sandalele de cer prefăcîndu-se leșinați. Sau poate chiar leșină de atîta rîs. Oricum, lui Zamfir îi plac la nebunie, iar Zdup abia-și poate stăpîni hohotele. E convins că Zamfir îi va prinde imediat. Iar Zamfir îi dă plasa lui Doru și fluturii portocalii văzîndu-se înghesuiți încep să strănute și să-și arunce sandalele prin ochiurile plasei, după care Zamfir nu mai știe ce li s-a întîmplat, deoarece Doru a dispărut cu ei. Iar el este nevoit să împletească altă plasă. În total a împletit foarte multe plase și dacă cineva l-ar privi pe Zdup în ochi ar înțelege imediat că pînă în prezent ei doi n-au prins nimic cu nici una din aceste plase, deși fluturi au fost suficienți. Cu toate acestea Zamfir mai împletește o plasă, apoi așteaptă nerăbdător să apară cineva căruia să i-o împrumute. Zdup se gîndește că Zamfir s-a deprins destul de repede cu acest obicei, ca dovadă el se face că nu observă fluturii albaștri care clipesc deasupra și care abia așteaptă să fie prinși. Ei înșiși se joacă de-a prinselea. Totuși, Zamfir se simte stînjenit. El nu-i poate explica lui Zdup că ar vrea să mai aștepte puțin, deoarece Zdup are o privire ironică și nu l-ar înțelege. Desigur, în această clipă el se întreabă dacă

Desene de OFELIA DUMITRESCU

își vor petrece toată vacanța împletind plase pentru ceilalți. Zdup se gîndește atît de insistent la vacanța lor ca și cum numai ei doi ar fi în vacanță. De exemplu o anumită persoană care trebuia să apară de mult, trece chiar acum pe lîngă ei. La această apariție neașteptată fluturii care obosiseră de atîta leapșă se așază turcește făcîndu-și vînt cu aripile

— Îți plac? o întrebă Zamfir.

— Sînt ai tăi?

— Am avut o groază. Îi vrei?

Și Zdup asistă indignat cum persoana respectivă care venise atît de brusc ia ultimii fluturi și pleacă cu ei cine știe unde, iar Zamfir nu mișcă nici măcar un deget ca să oprească nedreptatea. Zdup bănuiește că Zamfir nici n-a avut de gînd să prindă vreun fluture și a împletit atîtea și atîtea plase numai ca să-i dăruiască una din ele persoanei nesuferite. Desigur la el nu se gîndise. Ar dori ca măcar un fluture să se strecoare prin ochiurile plasei, acest lucru însă pare cu neputință și Zdup a observat din primul moment că fluturii prinși, în loc să dispere sau să fluiere, se felicitau reciproc schimbînd între ei aripile și alte amintiri plăcute. Era clar că se simt admirabil în mîinile acelei persoane, deoarece ceilalți fluturi au avut cu totul altă atitudine. De necrezut. Iar Zamfir pare atît de încîntat de situație ca și cum s-ar afla printre fluturii din plasă. Ce-o fi pus la cale cu plasele lui?

— Să mergem, Zdup, îi spune Zamfir fără nici o explicație.

Vacanțele unui tînăr liniștit
POVESTIRE DE: ION CORNELIU
DESENE DE: V. BACIU
REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: VASUL CU CARE DIM DUNĂREANU ȘI PRIETENII LUI FĂCEAU OCOLUL LUMII A FOST ATACAT DE PIRAȚII OCEANULUI INDIAN.
CE-OR FI AVÎND DE GÎND CU NOI?
-NU ȚIN SĂ AFLU. DIM, VREI SĂ AȘCULȚI LA UȘĂ?
MANGIS SCOATE PE HUBLOU COLETUL GĂSIT, CARE-I O MICĂ BARCĂ PNEUMATICĂ...
ȘI ÎNCEPE SĂ O UMFLE.
-SÎNTEM SALVAȚI!
-NU NE MAI POT OBSERVA.
ÎNCOTRO?
LA NOROC!
PĂMÎNT!
UNDE NE-OM FI AFLÎND?
DOAMNA W. VĂ UREAZĂ: BINE-AȚI VENIT!
VA URMA

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

Rezemat de balustrada punții, pierdut parcă în bezna zgomotoasă pe care o făceau pasagerii de pe vas, Scatiul privea undeva departe, spre un pîlc întunecat de zarzări, din care răsărea, ca un vîrf strălucitor de cuțit, colțul unui acoperiș învelit cu tablă. Acolo era casa lui Babușcă. Din seara în care Panait îi adusese cu elicopterul acasă, Scatiul nu îl mai văzuse. Babușcă parcă intrase în pămînt. Băieții din sat îl informaseră pe Scatiu, că fugărit de taică-su, Babușcă s-ar fi aciuit pe la stîna cooperativei, undeva în baltă și că își cîștiga acolo, o bucată de pîine și o porție zdravănă de caș, mulgînd oile împreună cu bacîul Lixandru. Alții susțineau că l-ar fi văzut pe la bostană, ajutînd la încărcatul pepenilor pe un șlep. Adevărul era că Babușcă continua să hoinărească pe coclaurile nesfîrșite ale bălții, spre neliniștea tatălui său, brigadierul Alexandru și al miloasei sale soții. Privind spre casa lui Babușcă, care acum se scufunda încet, încet în perdelele verzi-fumurii ale arborilor, Scatiul se simțea stingher.

„Ce bucuros ar fi fost Babușcă... gîndea Scatiul, să mergem împreună să-l vedem pe Spic. Și povestea cu pilotul elicopterului? O să mă creadă nenea Vlad numai pe mine?"

Deodată Scatiul simți cum o mînă grea și caldă i se așază pe umăr. Întoarse fulgerător capul. În fața lui stătea căpitanul vasului.

— Noroc, Scatiule, spuse acesta, în timp ce un zîmbet prietenos îi flutura pe buze. Încotro, barcagiule? La oraș? Treburi, ai?

— Treburi, răspunse Scatiul dînd cu un aer serios din cap. Am lăsat o barcă în port și mai am o vizită la spital... un prieten... mă înțelegeți, nu?

— Mama s-a întors?

— S-a întors, mulțumesc, e sănătoasă.

— La naiba! spuse deodată căpitanul vasului, desfăcînd uimit brațele. Dar Babușcă, unde e? Pleci fără el?

Scatiul oftă adînc și tăcu.

— Ei drăcie, continuă căpitanul pe același ton. Nu cumva v-ați certat?

Scatiul vru să-i răspundă, dar în clipa aceea sirena vasului scoase un țipăt prelung. Un marinar coborî în

fugă scările de fier care duceau la cabina pilotului și oprindu-se lîngă căpitan, strigă, întinzînd brațul și arătînd ceva departe, în vîrtejul strălucitor al valurilor.

— Un om în apă...

Ducînd mîna streașină la ochi, căpitanul privi în direcția arătată de marinar și-apoi întorcînd capul spre cabina pilotului, strigă la rîndul lui cu un glas tunător:

— Un om în apă! Opriți mașinile! Coborîți barca de salvare!

Tropotul marinarilor care treceau în fugă pe pardoseala de tablă groasă a punții, acoperiră ultimele lui cuvinte. Mașinile se opriră brusc. Toți pasagerii de pe punte săriră în picioare, urmărind în liniștea grea ce învăluise vasul, mișcările repezi și precise ale marinarilor care lansau barca de salvare pe apă.

Privind în direcția arătată de marinar, Scatiul tresări, și-apoi fața i se lumină de bucurie.

— Nu-i nici un om în apă! strigă vesel Scatiul întorcînd capul spre căpitanul vasului. E Babușcă! Înoată spre noi cu hainele legate pe cap!

Într-adevăr, apărînd și dispărînd în jocul valurilor înspumate, cu hainele pe cap, prinse cu cureaua sub bărbie, Babușcă înainta în mijlocul Dunării, în întîmpinarea vasului, care acum aluneca alb și masiv spre el, într-o tăcere adîncă.

(Va urma)

CARE VA FI AVIONUL CU CARE VEȚI ZBURA LA PARIS?

ACELAȘI AVION I.A.R. CARE A DUS DEPARTE FAIMA CONSTRUCTORILOR ROMÂNI DE AVIOANE.

ÎȚI DORESC O IZBÎNDĂ BĂNCIULESCULE, DE CARE SĂ NE MÎNDRIM TOȚI ROMÂNII!

ÎN 1935, LA RECOMANDAREA FEDERAȚIEI AERONAUTICE INTERNAȚIONALE, BĂNCIULESCU PORNEȘTE ÎN TEMERARUL RAID, DEASUPRA AFRICII, ÎN INIMA CONTINENTULUI NEGRU EL SE DOVEDEȘTE A FI UN CURAJOS ȘI EXCELENT PILOT.

TOTUL MERGE BINE. SPER SĂ FIU ACASĂ CÎT MAI CURÎND. MI-E DOR DE ȚARĂ.

EDIȚIE SPECIALĂ! EXTRAORDINARUL ZBOR DEASUPRA AFRICII! UN RAID NEMAIPOMENIT! SPECIALĂĂĂ!

ÎN FIECARE AN, ÎN A TREIA DUMINICĂ A LUNII IUNIE, SE SĂRBĂTORESTE «ZIUA AVIAȚIEI REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA». CU ADÎNCĂ RECUNOȘTINȚĂ SE DEPUN COROANE DE FLORI LA MORMÎNTELE EROILOR AERULUI. MÎINI GINGAȘE DE COPII, CU CRAVATE ROȘII, AȘAZĂ FLORI ȘI PE MORMÎNTUL COMANDORULUI GHEORGHE BĂNCIULESCU, ÎNTÎIUL PILOT DIN ISTORIA AVIAȚIEI MONDIALE CARE A ZBURAT CU PROTEZE LA AMBELE PICIOARE.

SFÎRȘIT

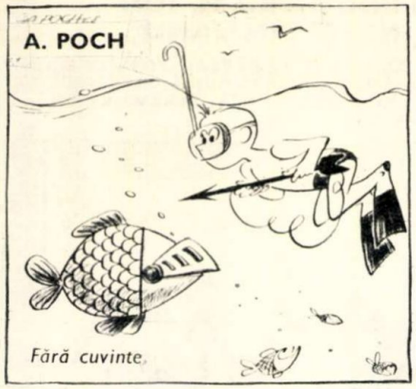

Fără cuvinte

Victor Hugo și doamna Golescu

Poliția franceză îl urmărea pe Victor Hugo să-l aresteze.

Autorul lui «Ruy-Blas» a putut fugi din Franța datorită unei romance, d-na Golescu, care, văzîndu-l pe marele poet într-o gară, căutînd să scape de agenții poliției, i-a strigat din vagon în românește:

— Urcați-vă repede în compartimentul meu, căci trenul pornește chiar acum!

Victor Hugo n-a înțeles fraza românească, dar a simțit invitația din gest și, urcîndu-se în compartimentul d-nei Golescu, a scăpat de agenții care-l urmăreau.

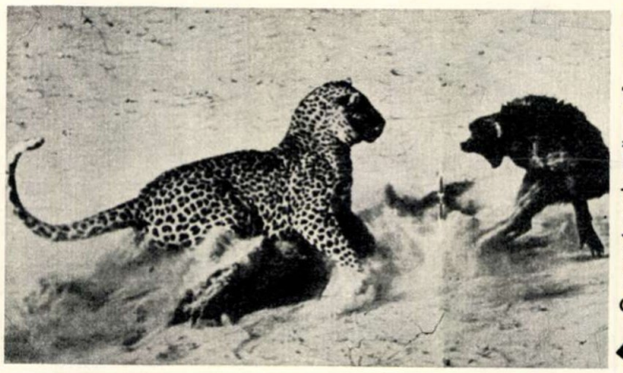

O spectaculoasă confruntare între un leopard și o maimuță. Prin înfățișarea pe care și-a luat-o, maimuța încearcă să-și sperie temutul adversar și nu de puține ori izbutește.

Diogene întreabă...

Un om bogat și rău la inimă a pus în ușa casei sale următoarea inscripție: «Nici un nemernic să nu treacă pragul acestei case».

Filozoful Diogene, care întîmplător trecu pe acolo și văzu inscripția l-a întrebat:

— Dar d-ta pe unde vei intra?

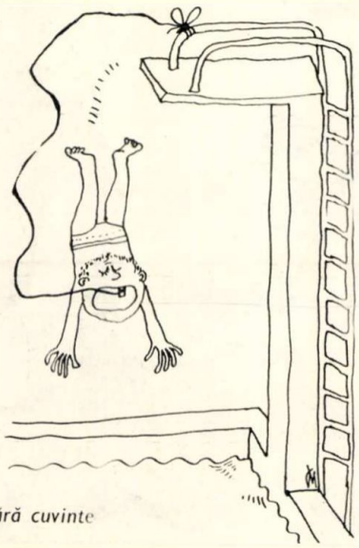

CRĂIȚĂ MÎNDRA-VASILE

Fără cuvinte

OPTICA

ORIZONTAL:

1. Obiectul ramurii din fizică numită optică (pl.) 6. «Mii pustiuri scînteiază sub lumina ta fecioară» (Eminescu). 7. Forma fenomenului optic datorit descompunerii razelor solare în picăturile de apă din atmosferă. 9. Deschiderea circulară din partea centrală a irisului. 11. Industria optică română. 13. Îți ia ochii de alb ce-i. 14. Prima culoare din spectrul solar. 16. Articol posesiv. 17. Cu pielea neagră (pop.). 19. Fete! 20. Domni feudali polonezi. 22. Compozitor român. 24. Sursă luminoasă formată dintr-o oglindă concavă și un bec cu două filamente. 25. A cunoaște. 27. Oraș în Franța. 29. Foc nesfîrșit! 30. Luminile care conțin toate radiațiile spectrului. 32. Vede paiul din ochiul altuia, dar pe aceasta n-o vede din ochiul lui, spune un proverb. 33. Document. 35. Lipsite de vedere. 37. Cute! 38. Văzut. 40. Dispozitiv pentru producerea și analizarea luminii polarizate. 41. I se mai spune și fulger globular.

VERTICAL:

1. Instrument optic alcătuit dintr-o lentilă convergentă. 2. Legată. 3. Locul farului marin. 4. Poftim, nepoliticos. 5. Înconjură pupila. 6. Unitate de măsură a fluxului luminos. 8. Dispozitiv de protecție la tuburile de raze X. 9. Steaua care a orientat veacuri de-a rîndul drumul navigatorilor. 10. Lac în U.R.S.S. 12. «Placa fotografică» a ochiului. 15. Corp prin care nu trece lumina (pl. masc.). 16. Mediu transparent ce reflectă și refractă raza de lumină. 18. Stup. 21. Căsuță siberiană din lemn rotund de brad. 23. «Discul lui...», dispozitiv. 24. Punctul în care se întîlnesc razele convergente provenite dintr-un fascicul de raze paralele care ies dintr-un sistem optic. 26. Fără luciu. 28. Morfeu autohton. 29. Mică și mare la far (pl.) 31. Parcelă. 32. Lampă de iluminat. 34. Prefix pentru trei... 36. ...și pentru doi. 39. Mic și fără cap!

Dicționar la îndemînă: OLAH, CAEN.

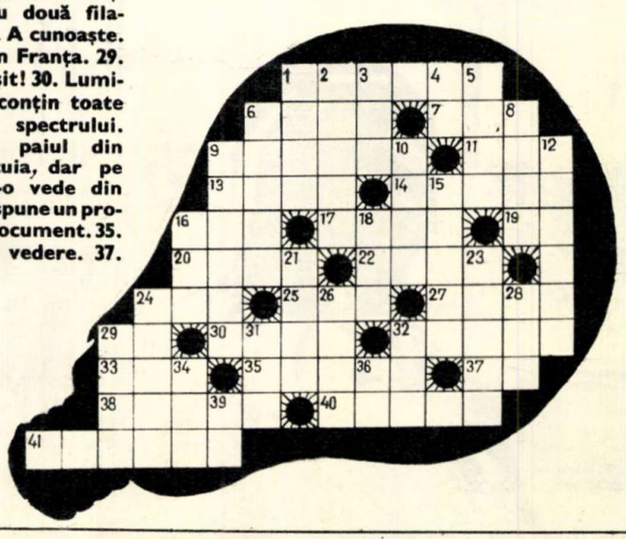

DAN VASILE DUMITRESCU

— Să-l vezi p-ormă ce o să se mai laude!!!

PROFESORUL UNIVERSITAR EDMOND NICOLAU VĂ INVITĂ SĂ DEZLEGAȚI PROBLEMELE DE MAI JOS. AȘTEPTĂM RĂSPUNSURILE VOASTRE.

UN CALCUL SIMPLU

ONEL — Știi că eu pot să aflu la ce numere te-ai gîndit?

ANTON — Cum așa?

IONEL — Foarte simplu, întrebîndu-te. Dacă tu îți alegi un număr din mulțimea formată din două numere, 1 și 2, atunci, cu o singură întrebare, am aflat numărul la care te-ai gîndit.

ANTON — Înțeleg. Să spunem că m-am gîndit la unul din cele două numere. Tu mă întrebi: te-ai gîndit la 1? Dacă eu spun da, ai aflat că m-am gîndit la 1. Dacă eu spun nu, iar ai aflat, căci rezultă că m-am gîndit la 2.

IONEL — Exact. Dacă trebuie ales un număr din patru, numărul întrebărilor crește.

ANTON — Cred că două întrebări sînt suficiente.

IONEL — Așa este. Ești de acord că din zece întrebări putem afla numărul ales chiar dintr-o mie de numere?

ANTON — Mai exact, din 1 024. Cum a judecat Anton?

AFLAȚI NUMELE ȘI PRENUMELE

Sandu, Vasile și Marin sînt prenumele a trei pionieri dintr-o școală din București. Partea interesantă este că și numele lor de familie sînt tot Sandu, Vasile și Marin, dar astfel încît nici un pionier nu are prenumele la fel cu numele de familie.

Dacă numele de familie al lui Vasile nu este Marin, să se afle numele și prenumele celor trei pionieri.

RĂSPUNSURILE LA ULTIMELE DOUĂ PROBLEME DE LOGICĂ

1. Sînt 3 familii avînd respectiv 3, 3 și 2 copii în total 8 copii.

2.

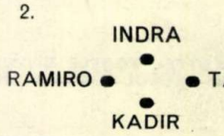

CLUBUL LOGICIENILOR • CLUBUL LOGICIENILOR • CLUBUL LOGICIENILOR • CLUBUL LOGICIENILOR • CLUBUL LOGICIENILOR •

GIUVAIERURILE LUI BASARAB

Scenariu: DUMITRU M. ION
Desene: MIHAI SÎNZIANU

TARA ERA ÎN FIERBERE, FIERĂRIILE BĂTEAU, FOALELE SUFLAU, AGHIRES ADUSESE PE VĂRUL DOMNULUI, CATOLICUL, CARE SE ÎNTORSESE PE NEȘTIUTE ÎN TARĂ. OAMENII ÎL PRINSESERĂ CU UN HRISOV.

1. — ASA, PREA NOBILE VĂR? HRISOV CĂTRE BOIERUL ENE DE PE TOPOLOG. SEMNEAZĂ... BOIER NEAGU. ȘTII CE SCRIE AICI?

2. — CEVA DESPRE NIȘTE GIUVAIERURI M-A RUGAT ÎNTRE PATRU OCHI, NEAGU.

3. — GIUVAIERURI? PREGĂTEȘTE, CĂPITANE, TEAPA, VOI DA O PILDĂ! ADUCEȚI-L ȘI PE BOIER ENE. VIAȚA MEA E GIUVAIERUL CARE VĂ LIPSEA?!...

4. VENIȚI SĂ VEDEȚI DOI NEMERNICI ÎN TEAPĂ, VENIȚI...

5. DOUĂ TEPI FUSESERĂ ÎNĂLȚATE, NETEDE ȘI ASCUȚITE. CÎND APĂRU DOMNUL, TOȚI STRIGARĂ: — TRĂIASCĂ BASARAB!

6 — IERTARE, DOAMNE, AM GREȘIT.
— NU SE POATE, BOIER ENE. PUTEAI PLECA CU NEAGU, CUMNATUL, IAR PE TINE VERE TE PRIMIM CU MUZICĂ.

7. ȘI ASTFEL TOBELE BĂTURĂ, CORNUL SUNĂ ȘI CĂLĂUL ÎI ASAZĂ PE CEI DOI ÎN TEAPĂ.

8. SE AȘTERNU TĂCEREA. DOMNUL VĂZU O FLOARE STRIVITĂ DE O PIATRĂ. DĂDU PIATRA LA O PARTE ȘI FLOAREA-ȘI RIDICĂ FRUNTEA.

(Va urma)

PREȚUL 1 leu

Revistă săptămînală. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: MIHAI NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: PETRE GHELMEZ. Secretar general de redacție: OVIDIU ZOTTA. Administrația: EDITURA SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 20. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Abona-